

Zdzislaw Jan Sosinski, Lodz, 1917.

Eind augustus 1939 hadden Hitler en Stalin besloten ons te verpletteren. Een paar dagen later zagen we ze komen, de Duitsers. Woedend waren we, en verbitterd. Maar ook vastbesloten Polen te verdedigen. Ik was opgevoed zoals alle Polen: je moet je land verdedigen tegen wie of wat dan ook. Dat was er in geramd: thuis, op school en in de kerk. We hadden een volksleger, meer dan 1 miljoen man. Maar we moesten het met onze paarden opnemen tegen de Duitse tanks. Natuurlijk was dat een ongelijke strijd, we werden in de pan gehakt.

Dat een leger in een paar weken een land kon bezetten, daar had nog niemand van gehoord. We dachten nog in kilometers en zelfs nog in meters, zoals in de Eerste Wereldoorlog. Ik was kornet bij de cavalerie, ik zat te paard en moest de vijand in de pan hakken met een sabel! Stel je voor! Er waren er ook die het met lanssen opnamen tegen de Duitse tanks.

In het najaar van 1944 toen we optrokken in Brabant, hoorde ik voor het eerst het woord 'Breda'. Ik kende het alleen als de Italiaanse motormerk, dus ik begreep er niets van. Ik ben trots op de vele vrienden die ik hier heb gemaakt. Ik heb een gelukkig huwelijk gehad en ik heb carrière gemaakt. Ik ben een content man. Het klinkt gek, maar ik heb aan die vreselijke oorlog veel te danken.